

DE LA PACIÈNCIA

«*Benaurats els pacífics perquè seran anomenats fills de Déu (Mt5,9)*. El servidor de Déu no pot saber quanta paciència i humilitat té, mentre les coses li van a satisfacció. Però, en venir els temps en què els qui haurien de complaure'l li van en contra, tanta paciència i humilitat com aleshores demostra és la que té i no pas més.» (Sant Francesc, *Admonició 13*)

Aquesta admonició pot posar-nos davant d'una experiència que podem tenir molt sovint: les paraules van per un costat i els fets per un altre ben diferent. Una cosa és el que es diu i una altra el que es fa.

Ho veiem en el testimoni d'un capità de pesca que tenia una tripulació de 12 homes al meu càrrec i solia perdre la paciència i esbroncava algun mariner quan no feia el que li manava o ho feia de forma incorrecta. El mateix home explicava que amb els fills també perdia sovint la paciència. Quan va (re)descobrir Crist en la seva vida va entendre que abans pensava que escridassar els altres era una manera de demostrar el seu poder o el paper de líder tant a la feina com quan era amb la família i havia de fer de pare estricte amb els fills. Va comprendre que un bon líder no és el que esbronca perquè els altres facin el que ell vol, sinó el que sap posar-se en el lloc dels altres i, des d'aquesta posició, ajudar a créixer i a crear unes relacions millors en el bé comú.

Amb els anys, anem creixent i anem cultivant i millorant les virtuts. De vegades fem un pas enrere, però l'important és anar avançant en el nostre creixement espiritual, cadascú al seu ritme. Podem anar canviant a millor la nostra forma de viure la paciència, no només amb els altres sinó també amb nosaltres mateixos. Moltes vegades tenim dificultats per acceptar-nos tal com som i no ens estimem prou, perquè ens falta amor i paciència amb nosaltres mateixos. Podríem dir que la paciència comença amb un mateix.

Caldria remarcar aquí l'expressió "perdre la paciència", perquè certament la paciència es perd. Quan això passa és com quan perdem l'olor meravellós del perfum, que és Crist mateix amb nosaltres. Crist és amor i sant Pau bé ens recorda que "l'amor es pacient" (1Co 13). Per tant, si perdem la paciència, perdem l'amor i, si perdem l'amor, perdem Crist.

Hi ha moltes formes de treballar la paciència, segurament tantes com persones hi ha al món. Però tenim exemples valuosos que tots coneixem i que són referents per nosaltres. Hi ha un frare que, quan parla de la paciència diu que, amb els anys, ha après a posar-la en pràctica primer, per *mandra*, perquè quan ens deixem emportar per la ira, després hem de fer una feina molt gran per reparar el que hem trencat. Només pensar amb la mandra terrible de la feinada de refer allò trencat practicar la paciència és molt més valuós. Segon, parla d'anar comprenent els altres perquè en els altres un pot veure les pròpies dificultats i les pròpies mancances (potser per això perdem tan fàcilment la paciència amb els altres: hi reconeixem allò que no suportem de nosaltres mateixos). I finalment, tenim un bagatge més gran de coses que hem d'agrar. Això hauria de fer que tingués més pes el callar abans del parlar. Hi ha moltes coses a matisar, agrair i altres per les quals demanar perdó.

La manca de paciència té molt a veure amb l'ego que és una inflor del jo que només veu el que va bé per un mateix oblidant l'altre. Com més siguem capaços de sortir de nosaltres mateixos, seguint les petjades de Sant Francesc, més podrem arribar a conquerir la paciència. L'enemic el trobem en el nostre ego, és a dir, en el nostre interior. Com a cristians, posseïm eines per combatre l'ego: el silenci, la pregària, el discerniment, l'amor als germans i per sobre de tot, l'amor a Crist, que ens és model i mestre de paciència.

Sant Pau ens recorda al Nou Testament diverses paraules en relació a la paciència:

“Alegreu-vos en l’esperança, mostreu paciència en el sofriment, persevereu en l’oració.”
(Romans)

“Sempre humils i amables, pacients, tolerants els uns amb els altres en amor.” (Efesis)

O en el llibre dels Proverbis trobem: “Més val ser pacient que valent, més val el domini propi que conquerir ciutats.”

A l'Evangelí

Jesús va dir als seus deixebles: Ja sabeu que es va dir: Ull per ull, i dent per dent. Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra el qui us fa mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra. Al qui et vulgui posar un plet per quedar-se el teu vestit, dóna-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega durant un quilòmetre, acompanya'l dos quilòmetres. Dóna a qui et demana; no et desentenguis del qui et vol manllevar. (Mt 5, 38-42)

Kajetan Esser parla sobre la paciència:

Quan una persona no té paciència ni humilitat, incorre en la ira. I quan cau en la ira, s'ensorra, cau ell mateix. Quan, per no tenir paciència ni humilitat s'incorre en la torbació i en la irritació, un deixa de ser el seu propi amo i passa a estar sota el domini del seu propi “jo” i mentre sigui el propi “jo” el qui mani, encara no ha arribat al Regne de Deu, ja que “El Regne de Deu és enmig vostre” (Lc 17,21) i no es pot oblidar que la paciència i la humilitat són la defensa més eficaç de la caritat i la saviesa, de la mateixa manera que res impedeix tant la caritat i la saviesa com la ira i la torbació, com diu el mateix Francesc: “i s’han de guardar d’airar-se i contorbar-se pel pecat d’algú, ja que la ira i la contorbació en si i en els altres impedeix la caritat (*Regla Butllada*) i com que el Regne de Déu és el regne de la caritat, el construïm quan conservem la paciència i la humilitat.

Ira i torbació són igual a no-paciència

Caritat i saviesa són igual a paciència

Per al diàleg

Què en penses sobre la paciència i com creus que es pot millorar aquesta virtut?

Què i qui et fa perdre la paciència sovint?

Trobes que l'ego és una dificultat per ser pacient? En cas contrari en què recolzes el teu argument?

Pot la pròpia dignitat ser el límit de la teva paciència?